

Κατατέθηκε

31-03-2020

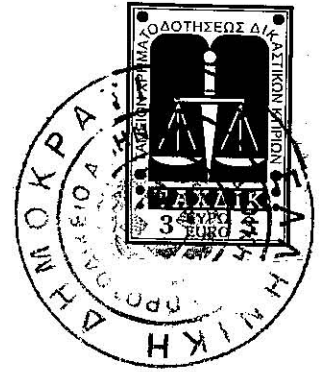
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΣΩΤΗΡΙΟΥ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΠΑΡ ΑΡΕΙΩ ΠΑΓΩ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34, Β' ΟΡΟΦΟΣ - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 690 77 27 088

**ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ
ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ**

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

• 1. Πρωτοπρεσβυτέρου πατρός Ιωάννου Διώτη, κατοίκου Αθηνών, Πλατεία Βικτωρίας, αρ. 9, συνταξιούχου-εφημερίου, ΑΦΜ 004963378.

• 2.

• 3.

• 4.

• 5.

• 6.

• 7.

• 8.

• 9.

10. 11.

12. Χρήστου Παπασωτηρίου του Ιωάννου, Δικηγόρου, κατοίκου Αθηνών, οδός Πανεπιστημίου 34 και Ιπποκράτους 1, με ΑΦΜ 062459662.

ΚΑΤΑ

1. Του Υπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων, εδρεύοντος εν Αμαρουσίων Αττικής, οδός Α. Παπανδρέου 37
2. Του Υπουργού Υγείας, εδρεύοντος εν Αθήναις οδός Αριστοτέλους.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΚΥΡΩΣΙΝ

Τής υπ' αριθμόν 2867/Υ1 κοινής αποφάσεως τών Υπουργών Παιδείας και Θρησκευμάτων και Υγείας περί επιβολής τού μέτρου τής προσωρινής απαγορεύσεως της τελέσεως παντός είδους λειτουργιών και ιεροπραξιών στους θρησκευτικούς χώρους λατρείας για το χρονικό διάστημα από 16.3.2020 έως 30.3.2020, δημοσιευθείσης στο Φ.Ε.Κ. υπ' αριθμόν 872/Β/16-3-2020.

Κατά πάσης συναφούς ετέρας πράξεως ήθελε εκδοθεί και δη περί τυχόν παρατάσεως τού ληφθέντος ως άνω μέτρου.

Επί τών υπό κρίσιν αντιρρήσεών μας υπ' αριθμόν καταθέσεως ΑΝΡ 274/23-3-2020, τις οποίες ασκήσαμε νομίμως και παραδεκτώς κατ' εφαρμογήν τής παραγράφου 5 τού άρθρου πρώτου τής από 25-2-2020 πράξεως νομοθετικού περιεχομένου (Φ.Ε.Κ. Α'-42/ 25-2-2020), επαγόμεθα εισέτι τα εξής.

**ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ
ΕΝΔΙΚΟΥ ΒΟΗΘΗΜΑΤΟΣ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΩΝ – ΚΑΘ' ΥΛΗΝ
ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΥΜΕΤΕΡΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ**

Η προσβαλλομένη πράξη τυγχάνει κανονιστική, καθότι χαρακτηρίζεται από εκτελεστότητα και περιλαμβάνει γενική νομική ρύθμιση, συνισταμένη στην καθολική (για όλα τα ευρισκόμενα στην χώρα φυσικά πρόσωπα, ημεδαπούς και αλλοδαπούς) απαγόρευση τής ασκήσεως τού δικαιώματος λατρείας και δη “παντός είδους λειτουργιών και ιεροπραξιών στους θρησκευτικούς χώρους λατρείας”.

Άμεση συνέπεια τού συγκεκριμένου χαρακτήρος τής προσβαλλομένης, ως πράξεως κανονιστικής, εν αμέσῳ συνδυασμῳ προς το περί ακυρώσεώς της περιλαμβανόμενο στο δικόγραφο μας αίτημα, που στηρίζεται στην νομική βάση τής παραβάσεως Νόμου (άρθρων 13 παρ. 2 και 25 παρ. 1 τού Συντάγματος, 10 παρ. 1 και 52 παρ. 1 ΧΘΔΕΕ), είναι ότι το δικόγραφο τών ασκηθεισών αντιρρήσεών μας, που προβλέπεται στην ως άνω διάταξη τής πράξεως νομοθετικού περιεχομένου (παράγραφος 5 τού άρθρου πρώτου), φέρει τον χαρακτήρα αιτήσεως ακυρώσεως, ανεξαρτήτως τού τίτλου (αντιρρήσεις), υπό τον οποίο προβλέπεται στην ίδια διάταξη, αφού αυτή δεν περιορίζει το αντικείμενο τού εν λόγω ενδίκου βοηθήματος, διά τού οποίου προεχόντως δύνανται να ελέγχονται περιπτώσεις παραβάσεως Νόμου ή υπερβάσεως εξουσίας εκ μέρους τής Διοικήσεως, όταν εκδίδει κανονιστικές πράξεις κατ' εφαρμογήν τών διατάξεων τής πράξεως νομοθετικού περιεχομένου.

Τούτων παρέπεται η αυτεπάγγελτη υποχρέωση τού Υμετέρου Δικαστηρίου όπως μέσω τής Γραμματείας του καλέσει τους αντιδίκους να εκφέρουν εγγράφως απόψεις και να διαβιβάσουν τον διοικητικό φάκελλο, ο οποίος και πρέπει να περιλαμβάνει την φερομένη από 16ης

Μαρτίου 2020 εισήγηση τής εθνικής επιτροπής προστασίας τής δημόσιας υγείας έναντι του κορωνοϊού COVID-19, βάσει τής οποίας φέρεται ως ερειδομένη η προσβαλλομένη απόφαση.

Εξ άλλου, δεδομένου ότι η επί ακυρώσει προσβολή τών κανονιστικών πράξεων γίνεται, κατά κανόνα, ενώπιον τού Συμβουλίου τής Επικρατείας δυνάμει τών άρθρων 95 παρ. 1 Σ. και 45 Π.Δ/τος 18/1989, θα ηδύνατο να τεθεί ζήτημα αρμοδιότητας τού Υμετέρου Δικαστηρίου.

Ωστόσο, κατά τήν συναφή νομολογιακή κρίση τής Ολομελείας τού Συμβουλίου τής Επικρατείας, που αποτυπώνεται ιδίως μεταξύ τών σκέψεων 4 – 6 τής προσκομιζομένης αποφάσεως υπ' αριθμόν 1095/1987 (ΣΧΕΤ. 12), έχει κριθεί ότι: *“Το άρθρο 95 παρ. 1 τού Συντάγματος ορίζει ότι στην αρμοδιότητα τού Συμβουλίου τής Επικρατείας ανήκει η ακύρωση τών εκτελεστών πράξεων τών διοικητικών αρχών για υπέρβαση εξουσίας ή παράβαση Νόμου. Στην παρ. 3 τού ιδίου άρθρου ορίζεται ότι η εκδίκαση κατηγοριών υποθέσεων τής ακυρωτικής αρμοδιότητας τού Συμβουλίου τής Επικρατείας μπορεί να υπαχθεί με Νόμο σε διοικητικά τακτικά δικαστήρια άλλου βαθμού με την επιφύλαξη πάντως τού Συμβουλίου τής Επικρατείας σε τελευταίο βαθμό”.*

Η θέση τού Συμβουλίου τής Επικρατείας ως Δικαστηρίου, που δικάζει κατά την προμνησθείσα διάταξη τού άρθρου 95 παρ. 1 (εδ. α') τού Συντάγματος, την αίτηση ακυρώσεως κατά τών εκτελεστών πράξεων τών διοικητικών αρχών, είναι καίρια στο υπό τού Συντάγματος θεσπιζόμενο σύστημα απονομής τής δικαιοσύνης, η δε γενική ακυρωτική δικαιοδοσία τού εν λόγω Δικαστηρίου δεν έχει καταλειφθεί εκ μέρους τού συντακτικού νομοθέτη στην απόλυτη διάθεση τού κοινού νομοθέτη.

Η δυνατότητα τού κοινού νομοθέτη να υπάγει στα τακτικά διοικητικά δικαστήρια, σύμφωνα με την παράγραφο 3 τού άρθρου 95 τού Συντάγματος, κατηγορίες ακυρωτικών διαφορών δεν δύναται να

εκτείνεται σε τέτοιο σημείο, ώστε να καταλύεται η γενική ακυρωτική δικαιοδοσία τού Συμβουλίου τής Επικρατείας, η διατήρηση τής οποίας τίθεται ως όριο στην σχετική νομοθετική ευχέρεια (ΟλΣτΕ 217/2016, 616/2013, 3919/2010).

Περαιτέρω ο Νόμος μπορεί να αναθέτει στα τακτικά διοικητικά δικαστήρια, όταν διαφορά γεννάται από εκτελεστή διοικητική πράξη, μόνον ειδική αρμοδιότητα, για συγκεκριμένες κατηγορίες υποθέσεων, η φύση τών οποίων δεν επιβάλλει την εκδίκασή τους από το Συμβούλιο Επικρατείας. Η εν λόγω αρμοδιότητα δύναται να είναι είτε απολύτως ακυρωτική, όταν το ενώπιον τού διοικητικού δικαστηρίου αγόμενο αίτημα κατατείνει όχι στην τροποποίηση, αλλά αποκλειστικώς και μόνον στην εν όλω ή εν μέρει ακύρωση εκτελεστής διοικητικής πράξεως, είτε ως αρμοδιότητα εκτεινομένη σε άσκηση πλήρους δικαιοδοσίας, όταν το αίτημα τού ενδίκου βοηθήματος συνίσταται, πλέον τής ακυρώσεως, και/ή στην μεταρρύθμιση εκτελεστής διοικητικής πράξεως, τού Δικαστηρίου έχοντος, κατ' αρχήν, την εξουσία να διαμορφώσει το ουσιαστικό περιεχόμενο τής πράξεως ή τού δικαιώματος, της υποχρεώσεως ή της απορρεούσης από αυτά καταστάσεως, κατόπιν ουσιαστικής διαγνώσεως τής διαφοράς (Χαραλάμπους Χρυσανθάκη, Διοικητική Δικονομία Ερμηνεία κατ' άρθρον, Νομική Βιβλιοθήκη, 3η έκδοση, Αθήναι 2018, σελ. 1391 – 1392, παράγραφοι 18 – 22).

Ως εκ τών ανωτέρω και λαμβανομένης εν προκειμένω υπ' όψιν τής φύσεως καί δή τού εκτάκτου και τού χρονικώς περιορισμένου τών μέτρων τής από 25-2-2020 πράξεως νομοθετικού περιεχομένου, νομίμως μεν ανετέθη στο Υμέτερο Δικαστήριο αποκλειστική γενική αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας δυνάμει τής παραγράφου 5 τού άρθρου πρώτου τής εν λόγω πράξεως νομοθετικού περιεχομένου, συμπεριλαμβανομένης άρα και της ακυρωτικής αρμοδιότητος, προς δικαστικόν έλεγχο τών μέτρων, τα οποία προβλέπονται στο ίδιο άρθρο, επί τού οποίου αμέσως

ερείδεται η έκδοση τής προσβαλλομένης κανονιστικής πράξεως, πλήν όμως όλως αντισυνταγματικώς, ήτοι κατά παράβασιν τού άρθρου 95 παρ. 3 τού Συντάγματος, προεβλέφθη στην συγκεκριμένη διάταξη η εις πρώτο και τελευταίο βαθμό (“*αμετάκλητη*”) κρίση τού Προέδρου τού Υμετέρου Δικαστηρίου. Γι' αυτό η εν λόγω διάταξη, κατά τούτο τουλάχιστον αντισυνταγματική ούσα, θα πρέπει να θεωρείται ως μη ισχύουσα, τού Δικαστηρίου τής Επικρατείας οπωσδήποτε διατηρούντος τήν δικαιοδοσία κρίσεως τής παρούσης υποθέσεως σε τελευταίο βαθμό (ΟλΣτΕ 1095/1987, ό.π., ΣΧΕΤ. 12).

Εξ άλλου εις ό, τι αφορά τήν ουσία τής υποθέσεως, η στέρηση τού ατομικού μας δικαιώματος τής λατρείας συντελείται στην προκειμένη περίπτωση με μία παράλληλη κυνική προσβολή τής ανθρώπινης αξίας ημών και πάντων τών πιστών εκ μέρους τών καθ' ών, που νομικώς δεν δύναται να δικαιολογηθεί με κανένα τρόπο. Συγκεκριμένα, οι καθ' ών διά τής προσβαλλομένης εν τοίς πράγμασιν αντιμετωπίζουν τόσον εμάς, όσο και το σύνολο τών Ελλήνων πολιτών, που δεν έχουν νοσήσει από την ασθένεια τού κορωνοϊού, ως πιθανούς ή εν δυνάμει “αρρώστους”, πιθανά “κρούσματα” και εν δυνάμει “φορείς τής νόσου”.

Ενώ παρανόμως στην προσβαλλομένη δεν προβλέπεται ως εύλογη και δικαιολογημένη προϋπόθεση τής προσωρινής απαγορεύσεως τού ενδίκου ατομικού δικαιώματος η προηγουμένη ιατρική διαπίστωση τής νοσήσεως κάποιου από κορωνοϊό, μάς στερούν παράνομα και αντισυνταγματικά το εν λόγω ατομικό μας δικαίωμα, χωρίς εμείς ή οι άλλοι συνάνθρωποί μας νά αποτελούμε ιατρικώς διαπιστωμένο πραγματικό κίνδυνο για την δημόσια υγεία, χωρίς να είμαστε ασθενείς ούτε φορείς τής ασθένειας. Και αυτήν την παράνομη και μειωτική συμπεριφορά τους ανάγουν σε “κανόνα δικαίου”, περιέχοντα πλήρη έννομη συνέπεια, η οποία όμως ουδόλως συνδυάζεται με καμμία

περίπτωση ή προϋπόθεση πραγματικής νοσήσεως και με καμμία πραγματική εκ μέρους μας παράβαση.

Αντί πραγματικής νοσήσεως ή και παραβάσεως, ως νομίμου και δικαιολογητικού λόγου για την θεσμοθέτηση τής ενδίκου “εννόμου συνεπείας”, “θεσμοθετήθηκε” διά της προσβαλλομένης η καθολική αντιμετώπιση όλων τών ανθρώπων ως εν δυνάμει “ασθενών” και εντεύθεν υπόπτων φορέων τής νόσου, ενώ κατά τα διδάγματα τής ιατρικής επιστήμης, τα οποία οι καθ' ών κατάφωρα παραγνωρίζουν, ένας άνθρωπος έχει ασθενήσει και είναι φορέας τής νόσου, μόνον αν έχει διαγνωσθεί ιατρικώς η πάθηση. Εφ' όσον όμως, δεν έχει διαγνωσθεί ιατρικώς ότι πάσχει από την συγκεκριμένη νόσο, ουδόλως συγχωρείται νομικώς να αντιμετωπίζεται από τις διοικητικές αρχές ως ασθενής και φορέας τής νόσου ή παραβάτης τού Νόμου και συνεπώς ουδόλως συγχωρείται η εντεύθεν προληπτική εις βάρος του λήψη διοικητικών μέτρων για τον αναγκαστικό περιορισμό του ούτε βέβαια η απαγόρευση τής ασκήσεως των θεμελιωδών ατομικών του δικαιωμάτων.

Πρόκειται περί βαναύσου προσβολής τής ανθρωπίνης μας αξίας και προσωπικότητας, που αληθώς δεν έχει προηγούμενο στην ιστορία τού δικαίου τών ατομικών δικαιωμάτων, παραβιάζουσα τήν συνταγματική διάταξη τού άρθρου 2 παρ. 1.

Ο ίδιος άλλωστε ο καθ' ύλην και κατ' εξοχήν αρμόδιος, προστηθείς επί τούτου από την πολιτεία, Καθηγητής κ. Σωτήριος Τσιόδρας, επικρίνει απερίφραστα και βαρύτατα την προδήλως παράνομη και αδικαιολόγητη επιβολή τού συγκεκριμένου διοικητικού μέτρου που θεσπίζει η προσβαλλομένη, μέσω δημοσίας ανακοινώσεώς του αναρτηθείσης σε μέσο κοινωνικής δικτυώσεως, την οποίαν προσάγομε (ΣΧΕΤ. 7).

Η αποστροφή τού λόγου τού συγκεκριμένου επαΐοντος Καθηγητού τής λοιμωξιολογίας, που έχει ταυτισθεί απόλυτα με την καταπολέμηση τής ενδίκου νόσου, καθιστά αμέσως επιτακτική τήν ανάγκη να

κοινοποιηθούν νομίμως οι κρινόμενες αντιρρήσεις προς τούς καθ' ών από την Γραμματεία τού Υμετέρου Δικαστηρίου και να διαταχθούν αυτοί να προσκομίσουν τον φάκελλο τής υποθέσεως, στον οποίο να συμπεριλαμβάνεται ειδικώς η από 16ης Μαρτίου 2020 εισήγηση της εθνικής επιτροπής προστασίας δημόσιας υγείας έναντι του κορωνοϊού COVID-19, η οποία μνημονεύεται στην προσβαλλομένη απόφαση και βάσει τής οποίας αυτή φέρεται ως ερειδομένη, ώστε να μπορέσουμε τόσο εμείς, όσο και το Δικαστήριο αφ' ενός μεν να διαπιστώσουμε αν όντως η εν λόγω επιτροπή εισηγήθηκε την λήψη τού ενδίκου ληφθέντος βαρυτάτου μέτρου, αφ' ετέρου δε να ελέγξουμε κατά πόσον τα πράγματι εισηγηθέντα μέτρα συνάδουν προς τα διδάγματα τής ιατρικής επιστήμης για την αντιμετώπιση κορωνοϊού.

Ειρήσθω μάλιστα ότι ο εν λόγω εξειδικευμένος επί τής ενδίκου νόσου Καθηγητής και βασικό στέλεχος τής ως άνω εθνικής επιτροπής στηλιτεύει ειδικώς την κατά προφανή υπέρβαση τής αρχής τής αναλογικότητας ύπαρξη ενός ατόμου σε Εκκλησία χωρητικότητας 1.000 τ.μ. κατά την τέλεση τής Θείας Λειτουργίας και κατόπιν ειδικής αδειας ομιλώντας επί λέξει περί “ρατσισμού”. Είναι πράγματι παράνομη διάκριση, όπως την εννοεί ο εν λόγω ιατρός, όταν στο μετρό και στον ηλεκτρικό σιδηρόδρομο, διά των οποίων οι επιβάτες ταξιδεύουν ταυτόχρονα κατά δεκάδες και μάλιστα για αρκετή ώρα¹, η απόσταση τού ενός επιβάτη από τον άλλο είναι περίπου στο μισό μέτρο.

Ο συγκεκριμένος Καθηγητής τής ιατρικής και φυσικά η ιατρική κοινότητα, και ουδείς άλλος αυθαίρετα, χωρίς να φέρει την ιατρική ιδιότητα και δη την συγκεκριμένη ειδικότητα τού λοιμωξιολόγου, δικαιούται να εκφέρει απόψεις τόσο για το είδος, όσο και για την έκταση τών μέτρων που εισηγούνται οι ιατροί και που πρέπει να λαμβάνονται επί

¹ Ο μέσος χρόνος για την διαδρομή από Κηφισιά μέχρι Πειραιά κυμαίνεται μεταξύ 50 και 60 λεπτών και αναλόγως τού αν το δρομολόγιο διεξάγεται σε ώρα αιχμής ή μη.

τούτου, δηλαδή για την αντιμετώπιση τής νόσου τού κορωνοϊού. Ωστε η επιβολή οιασδήποτε άλλων μέτρων από αυτά που είναι τα απολύτως αναγκαία για την αντιμετώπιση τής νόσου και δη η συλλήβδην απαγόρευση τών πιστών να συμμετέχουν στην Θεία Λειτουργία πραγματοποιείται κατά παράβασιν τής αναλογικότητας.

Η υποχρέωση δε τηρήσεως τής αρχής τής αναλογικότητας εκ μέρους τών καθ' ών, διά τής επιλογής τού εκάστοτε ηπιότερου δυνατού μέτρου, προβλέπεται στο τέλος τής παραγράφου τού άρθρου πρώτου τής από 25ης Φεβρουαρίου 2020 πράξεως νομοθετικού περιεχομένου ως εξής: **“Κατά την επιβολή τών μέτρων επιλέγεται από τα αρμόδια όργανα το ηπιότερο δυνατό για την εκπλήρωση του σκοπού του, υπό το πρίσμα τής συνταγματικής αρχής τής αναλογικότητας.”**

Η παράβαση ακριβώς τής αρχής τής αναλογικότητας διά τής προσβαλλομένης έγκειται κατ' αρχήν στο γεγονός ότι, ενώ προβλέπει συγκεκριμένο εμβαδόν που πρέπει να καταλαμβάνει έκαστος πιστός ευρισκόμενος εντός τού ναού για ατομική προσευχή, και ενώ τουλάχιστον το ίδιο εμβαδόν – αλλά ακόμη και διπλάσιο ή και τριπλάσιο – θα ηδύνατο να προβλέψει κατά την διάρκεια τής τελέσεως τής Θείας Λειτουργίας, απαγορεύει αυτήν ολοσχερώς.

Αξίζει να σημειωθεί ότι, αν η κίνηση και παραμονή πλήθους – ακόμη και εκατοντάδων – ατόμων, ταυτόχρονα, μέσα στα σούπερ μάρκετ γίνεται, κατά κοινόν τοίς πάσι γεγονός, ανεξέλεκτα και εν τη πράξει χωρίς να τηρούνται οι προβλεπόμενες αποστάσεις ασφαλείας (εξαιρουμένων τών εισόδων, δεδομένου ότι μέσα στο κτήριο τών αγορών ουδείς έλεγχος ή επιβολή αποστάσεων πραγματοποιείται), τα συγκεκριμένα μέτρα και αποστάσεις ασφαλείας – έτι δε και διπλάσιες και τριπλάσιες – δύναται ευχερώς και εν πλήρει πειθαρχία να επιβάλλονται και να επιτηρούνται μέσα στους Ιερούς Ναούς και Μονές από τους

Επιτρόπους και νεοκόρους, στα καθήκοντα τών οποίων είναι ακριβώς η τήρηση τής ευταξίας μεταξύ τών πιστών.

Αλλά ακόμη ευχερέστερα και αποτελεσματικότερα θα ηδύνατο να ικανοποιηθεί η ανάγκη διαφυλάξεως τής δημοσίας υγείας, χωρίς απαγόρευση τής Θείας Λειτουργίας, εάν η τέλεσή της επιτρέπεται στα προαύλεια τών Εκκλησιών με την τήρηση τών προβλεπομένων – αλλά ακόμη και διπλασίων ή και τριπλασίων – αποστάσεων ασφαλείας.

Συνεπώς, η ολοτελής, γενική, απαγόρευσή της διά τής προσβαλλομένης γίνεται εντελώς παράνομα και αυθαίρετα, κατά προκλητική παράβαση τής αρχής τής αναλογικότητας.

ΕΠΕΙΔΗ έχομε προσαγάγει και επικαλεσθεί:

1. Την θεωρημένη από υπάλληλο τού Κ.Ε.Π. τού Δήμου Αθηναίων εξουσιοδότηση τού εξ ημών πατρός Ιωάννου Διώτη προς τον πληρεξούσιο Δικηγόρο μου και τελευταίο εξ ημών.

2.

3.

4.

5.

6.

7. Την εκ της ιστοσελίδος “ip.gr” δημοσίευση της 24ης-3-2020 με τίτλο: “Η απάντηση τού Τσιόδρα σε όσους αντέδρασαν επειδή έψαλε σε εκκλησία”.
8.
9.
10.
11.
12. Την ΟΛΣτΕ 1095/1987 απόφαση τής Νομολογίας.

ΕΠΕΙΔΗ ο τελευταίος εξ ημών Χρήστος Παπασωτηρίου παρίσταμαι νομίμως αυτοπροσώπως υπό την δικηγορική μου ιδιότητα.

ΕΠΕΙΔΗ οι έτεροι εξ ημών παριστάμεθα νομίμως ενώπιον Υμών έχοντες προκαταβάλει άπαντα τα προβλεπόμενα τέλη και φόρους για την συζήτηση τών υπό κρίσιν αντιρρήσεών μας, όπως προκύπτει εκ τού προσκομιζομένου γραμματίου ΔΣΑ υπ' αριθμόν Π 2525835/24-3-2020.

ΕΠΕΙΔΗ οι κρινόμενες αντιρρήσεις, το παρόν υπόμνημα και πάντες εν γένει οι ισχυρισμοί μας είναι νόμιμοι, βάσιμοι καί αληθείς και πρέπει να γίνει δεκτοί.

ΕΠΕΙΔΗ οι απόψεις, οι ενστάσεις και πάντες εν γένει οι ισχυρισμοί τών αντιδίκων, τούς οποίους αρνούμεθα, είναι νόμω και ουσία αβάσιμοι, απαράδεκτοι και αναληθείς και πρέπει να απορριφθούν.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Και με τήν ρητή επιφύλαξη παντός ετέρου νομίμου δικαιώματος

ΑΙΤΟΥΜΕΘΑ

Να γίνουν δεκτές οι κρινόμενες αντιρρήσεις, το παρόν υπόμνημα και πάντες εν γένει οι ισχυρισμοί μας.

Να απορριφθούν οι απόψεις, οι ενστάσεις και πάντες εν γένει οι ισχυρισμοί τών αντιδίκων.

Να ακυρωθεί η ώδε προσβαλλομένη υπ' αριθμόν 2867/Υ1 κοινή απόφαση τών Υπουργών Παιδείας και Θρησκευμάτων και Υγείας περί επιβολής τού μέτρου τής προσωρινής απαγορεύσεως της τελέσεως παντός είδους λειτουργιών και ιεροπραξιών στους θρησκευτικούς χώρους λατρείας για το χρονικό διάστημα από 16-3-2020 έως 30-3-2020, δημοσιευθείσης στο Φ.Ε.Κ. υπ' αριθμόν 872/Β/16-3-2020, ως και πάσα συναφής ετέρα πράξις ήθελε εκδοθεί και δη περί τυχόν παρατάσεως τού ληφθέντος ως άνω μέτρου.

Να μάς επιστραφεί το καταβληθέν για την άσκηση τών υπό κρίσιν αντιρρήσεων παράβολο.

Να καταδικασθούν οι αντίδικοι στην ημετέρα εν γένει δικαστική δαπάνη.

Αθήναι, 31 Μαρτίου 2020

Ο αιτών την ακύρωση
και πληρεξούσιος Δικηγόρος

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΣΟΤΙΡΙΟΥ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34, ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 690 77 27 088

xpapasotiriou@gmail.com

